

Všetko je možné...

Prečo si deti neustále vymýšľajú nové povolania a neskôr nevedia, čo chcú robiť? Prečo ich potom ako dospelých nebaví práca, v ktorej sú? Ja som si vybrala povolanie, ktoré sa mi páči a v ktorom viem, že budem šťastná.

Táto práca nie je výnimočná, ale predsa má svoje čaro. Básne, príbehy, knihy, to všetko je mojím spôsobom dôležité. Ja chcem rozdávať deťom radosť vo forme rozprávok, teenagerom príbehy o priateľstve a dospelým dať zase lepší pohľad na svet. Myslím, že spisovatelia majú rovnako ťažkú úlohu ako tí, ktorí robia fyzicky náročnú prácu. Ved' si predstav, že by si mal napísať zmysluplných päťsto strán, ktoré sa budú aj dobre predávať. Kniha by však nemala len dobre vyzeráť, aby rýchlo zmizla z regálov kníhkupectva. V prvom rade musí mať zaujímavý a neobyčajný príbeh. Pre mňa je to dôležité, pretože ak kniha nemá zaujímavý dej, nemá zmysel v tom pokračovať. Ale je ťažké dať všetko do súvislosti v tých päťsto stranách, aby knihu čitateľ pochopil, nenašiel čo i len jednu chybu a ešte k tomu ho to nenudilo. Spisovatelia musia mať hlavne veľkú fantáziu a často aj veľké srdce, lebo ak nemajú radi svoje postavy, nemôžu ďalej písať svoje príbehy. To by vyzeralo, akoby to písal stroj bez emócií. Viem, že tieto schopnosti mám, takže by som hneď vedela napísať desať kníh, ktoré by dávali zmysel, avšak občas treba toho viac. Čas je rovnako dôležitý ako naše schopnosti. Chcem písať, aby sa moji čitatelia dozvedeli niečo nové, čo sa veľakrát naučia iba z kníh. Budem rozdávať poznatky, lebo jeden pán raz povedal, že aj múdry sa stane hlúpym, ak na sebe prestane pracovať, takže by som bola rada, keby som mojím písaním učinila ľudí múdrejšími a šťastnejšími. Viem však, že príbehy prekypujúce radosťou nebavia čitateľov tak veľmi, ako čakajú. Prečítajú knihu a jej šťastný koniec je už taký stereotypný, že radšej knihy nebudú čítať. Takto len prídu spisovatelia o verných čitateľov, ktorí by sa možno nikdy nevzdali kníh, keby boli trochu inak ukončené. Ved' ani mňa šťastné konce veľakrát nezaujímú, pretože skôr pripomínajú rozprávky, na akých vyrastajú deti. Samozrejme, že aj tie sú dôležité a niekoho baví písať len také knihy, pretože každé dieťa vyrastá na rozprávkach. Tie dodávajú tomu krásnemu bezstarostnému detstvu čarovný nádych, keď dieťa zalezie pod perinu a rodičia mu čítajú. Tak sa naučia byť milí, priateľskí, úprimní. Lenže v skutočnosti to už nie je také čarovné ani jednoduché.

Tí najlepší spisovatelia zasadzujú do deja zármutok, realistickejší pohľad a niekedy aj tragédie vo veľkých rozmeroch.

Predstavujem si, že si nenasadím ružové okuliare a nebudem písať len pozitíva. Moja dokonalá predstava zahŕňa smutné, hrozné i nečestné udalosti, aké sa často stávajú v skutočnom živote.

Nikdy však nevieš, či je kniha naozaj dobrá, lebo ju musíš najprv dočítať. Pretože dobrá kniha sa pozná len tak, že na jej konci sa cítíme akoby sme stratili najlepších priateľov. Ale cítia sa tak spisovatelia a budem sa tak cítiť ja?

Vo všetkých smeroch napíšem dobrú knihu, minimálne dobrú pre mňa a moja práca ma bude baviť. Práca rozdávať skvelé pocity z čítania ľuďom, ktorých knihy, príbehy, rozprávky a básne nikdy neprestanú baviť.

Burda

3

Nikola Prištková
Zbrojníky 226
935 55